

Gabriel Wikström: Tacktal vid omval till SSU:s ordförande

Talare

Gabriel Wikström
Förbundsordförande, SSU

Datum

10 augusti 2013

Plats

Täby, Stockholm

Tack

SSU-kamrater

Tack så mycket. Tack för förtroendet att få leda SSU ytterligare två år. Att vara förbundsordförande är bland det roligaste men samtidigt mest krävande jag någonsin har gjort. Roligt därför att man som SSU-ordförande får leda världens bästa ungdomsförbund med världens bästa medlemmar. Krävande därför att vi som unga socialdemokrater vill så mycket med vårt engagemang och vårt förbund.

Den starkaste känslan jag har just nu är kanske den av ödmjukhet. Ödmjukhet inför uppdraget, naturligtvis, men framförallt ödmjukhet inför de stora uppgifter vi har framför oss. Jag ska säga någonting om detta men först skulle vilja säga någonting om de där få tillfällena som faktiskt förändrar livet.

Nästa vår är det femton år sedan jag var på min första aktivitet i SSU-klubben Rio Roja i Fagersta. Jag var tretton år gammal och stod tryckt mot väggen till Konsum medan jag väntade på tjejen som hade ringt upp för att fråga om jag ville bli aktiv. Det är märkligt men av någon anledning så minns jag nästa varje detalj ifrån när jag stod där och väntade. Jag kommer ihåg precis vilket ljus det var över parkeringen. Hur teglet kändes mot ryggen där jag stod och vilka kläder tjejen hade som mötte upp mig.

Jag var väldigt blyg och jag tror inte att Johanna, som hon heter, riktigt hörde vad jag sa när vi presenterade oss för varandra. Vi skulle möta resten av de medlemmarna i klubben på ett fik i närheten och det enda jag kunde tänka på medan vi gick dit var att jag nog inte hade pengar att betala fiket för. Självklart ordnade det sig när vi kom fram. SSU bjöd såklart på fiket (gör vi inte alltid det).

Av själva mötet kommer jag inte ihåg någonting.

Då tänkte jag inte så mycket på det men såhär i efterhand kan jag konstatera att den händelsen mer än mycket annat har förändrat mitt liv. Om jag inte hade gått med efter valet -98, om Johanna inte hade ringt upp och om jag inte hade gått på det där mötet i Rio Rojo så är det så mycket som hade varit annorlunda i mitt liv idag. Alla vänner, alla erfarenheter, alla med- och motgångar som jag har varit med om under de år jag har varit aktiv skulle aldrig ha hänt. Framförallt skulle jag aldrig ha stått framför er här idag om det inte var för det där mötet en vårdag i en av Bergslagens bruksorter.

De senaste åren har jag tänkt ganska mycket på detta. På den händelsen och på hur mitt liv har blivit sen jag gick med i SSU. Att det har blivit så beror på jättemånga saker men förmodligen hänger det ihop med att det för ganska exakt två år sedan inträffade en annan händelse som förändrade mitt liv. Nämligen den att jag blev vald till ordförande för Sverige bästa och viktigaste ungdomsförbund.

Några år efter att det där livsavgörande mötet i Fagersta så var jag på en kurs med Västmanlands distriktsstyrelse på Bommersvik. Vi hade en övning som gick ut på att man skulle berätta någonting som ingen annan i rummet visste om en. Mitt svar var, tyckte jag redan då, ganska nördigt. Jag sa nämligen att min hemlighet var att trots att jag många gånger inte riktigt vågar eller tror att jag klarar av det så skulle jag göra vad som helst för SSU.

Jag vet, jag vet, det är cheesy, det är lite naivt men jag kan inte låta bli att tycka att det också är lita gulligt. Framförallt så var det sant. För mig har SSU alltid stått för någonting fint. Även när vi hade det som jobbigast, när misstänksamheten grodde i förbundet och de interna konflikterna var viktigare än det som hände runtomkring, så var SSU alltid ljuset.

Jag säger det här för jag är säker på att det i den här salen finns ganska många som känner likadant. Som är beredda att göra ganska mycket och gå ganska långt för vårt fina SSU. Och jag tror att om vi bara håller fast i den känslan och om vi fokuserar vår energi på rätt saker så kan vi faktiskt göra ganska mycket och gå ganska långt så länge vi har varandra.

Jag sa tidigare att jag inte kommer ihåg särskilt mycket av mitt första SSU-möte.

Men vad jag kommer ihåg är caféet och människorna som var där. Jag kommer ihåg att jag var lättad över att få vara med trots att jag inte hade några pengar att betala fiket för. Jag kommer ihåg att jag var glad för att få vara där trots att jag inte sa nåenting, var ganska blyg och inte särskilt hipp. Och trots att jag inte kommer ihåg exakt vad vi pratade om så vet jag att diskussionen var viktig och att SSU gjorde skillnad. Åtminstone för en ganska blyg fjortonåring som var på sitt första politiska möte.

Vänner. Jag nämnde i början att jag skulle säga någonting om de stora utmaningar vi står inför. De är naturligtvis många och förmodligen väntar ni er att jag ska säga någonting om de politiska. Men det spar jag till avslutningstalet på måndag. De eller snarare den utmaning som jag kan ligga sömlös över på nätterna är betydligt mer konkret och behöver vi alla hjälpas åt för att lösa.

Den handlar om hur vi ska kunna hitta nästa förbundsordförande för SSU. Och nästnästa.

Nästa distriktskassör. Nästa klubbordförande. Nästa fikaansvarig. Nästa kille eller tjej som vill sälja lotter på ak-mötet eller nästa brinnande miljöaktivist. Kort och gott så handlar vår största utmaning om hur vi ska få den där blyga fjortonåringen att bli medlem i SSU. Våga gå på sin första aktivitet. Och få hen att känna sig välkommen, sedd och som en del av vårt fina och alldeles underbara SSU.

Tack!

Taggar

2010-tal, 2013, Man, Socialdemokraterna

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/gabriel-wikstrom-tacktal-vid-omval-till-ssu-s-ordforande>